

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

MAANDOVERZICHT

No. 11-1957

V E R T R O U W E L I J K

Maandoverzicht no. 11 nov. '57.

(Tijdvak 1-11-'57 - 30-11-'57)

I N H O U D

I.	<u>Communisme internationaal.</u>	blz. 1 - 12
	Soeslow-rapporteur van het C.C. der CPSU in de Zjoekow-zaak	3 - 4
	Chroestsjow voor de Opperste Sowjet.	5 - 7
	Geen nieuwe communistische "Internationale".	7 - 8
	Twee internationale partijconferenties te Moskou en een aansluitende te Praag.	8 - 12
II.	<u>Activiteiten van de CPN en haar hulporganisaties.</u>	12 - 30
	De verhouding tussen de partij en de EVC	12
	Omstreden uitspraak van Frits Reuter en nadere toelichting zijnerzijds in "De Waarheid", 11-11-57	12 - 13
	Ideologische beschouwing over het wezen van de vakbonden (Waarheid 9-9-57)	14
	CPN-herdenking van de Russische Oktoberrevolutie	15
	Publicaties van Nederlandse partijfiguren in buitenlandse periodieken etc	15 - 16
	Moreel van de gemiddelde partijgenoot gestegen	16
	Colportage met het partijdagblad vergroot.	17
	Nieuwe "Waarheid"-rubriek: "Journaal van de Arbeid".	17
	Landelijke verkiezingsconferentie op 23/24 november 1957 te Amsterdam.	18 - 19
	<u>Vredesbeweging</u> - Internationaal overleg te Stockholm.	20
	Geen bijzondere AA-activiteit in Nederland waargenomen, sterk verminderde invloed op de massa	20
	Toegenomen agitatie der communistische vredes- beweging in Nederland tegen de NAVO.	20
	Het "Duitse probleem" weer meer naar de voorgrond.	21 - 22
	Het "militaire werk" van het ANJV.	23
	Rumoer in "Verenigd Verzet 1940-1945".	23 - 24

HOOFDSTUK I - COMMUNISME INTERNATIONAAL.

De politieke degradatie van Zjoekow.

Eerst acht dagen na het vervangen van G.K.Zjoekow, de maarschalk van de Sowjet-Unie als minister van defensie, verschaftte Moskou opheldering over diens partij-politieke positie. Het centraal comité der CPSU was op 28 oktober jl. in plenaire zitting bijeengekomen, waarbij langdurige beraadslagingen moeten zijn gehouden. Op zondagmorgen 3 november werd pas een C.C.-resolutie gepubliceerd. Deze is in het algemeen gewijd aan het vraagstuk van het verbeteren van het partij-politieke werk onder de Sowjet-strijdkrachten en resulteert in het uitsluiten van maarschalk Zjoekow als lid van het partijpresidium en als lid van het centraal comité der CPSU. Het besluit heet in de "eind oktober van dit jaar gehouden" plenaire vergadering unaniem te zijn aangenomen door alle leden en plaatsvervangende leden van het centraal comité, leden van de centrale commissie van onderzoek en goedgekeurd door alle daar tevens aanwezige militaire autoriteiten en hoge gezagsdragers van partij en regering der USSR.

Uit de "Prawda" en de andere Sowjet-kranten van zondag 3 november en latere datum kwam wel duidelijk naar voren hoeveel moeite de Sowjet-machthebbers zich gegeven hebben om de populaire maarschalk Zjoekow in een ongunstig daglicht te stellen. Persoonlijke naijver moet in deze campagne mede een niet geringe rol hebben gespeeld, wat het meest opvallend bleek uit een artikel van maarschalk I.S.Konjew in de "Prawda" van 3-11-57. Konjew schildert zijn collega Zjoekow daarin af als een waanwijze, op roem beluste ijdele man, die zich ook de verdiensten van andere Sowjet-legerleiders in de tweede wereldcorlog zou hebben aangematigd, zijn eigen misrekeningen en misslagen daarbij verdoezelend. Nadien had Zjoekow, zo beweerde Konjew, zijn positie als minister van defensie nog misbruikt om rond zijn persoon een cultus van verering aan te moedigen.

In de resolutie van het centraal comité is er in de aanvang aan herinnerd hoe hoog de partij en de regering de verdiensten van Zjoekow wel hadden aangeslagen, gezien diens verheffing tot maarschalk van de Sowjet-Unie, het hem tot viermaal toe verlenen van de titel "held van de Sowjet-Unie" en het toekennen van vele decoraties.

"Kameraad G.K.Zjoekow" verloor de bescheidenheid en eenvoud, die volgens Lenin een partijlid behoren te kenmerken. Hij dacht, zo gaat de aanklacht in de C.C.-resolutie verder, de enige held te zijn van al de overwinningen, die de bevolking en de Sowjet-strijdkrachten onder leiding van de communistische partij behaalden. Zjoekow had de leninistische partijbeginselen ernstig geschonden. Hij bleef in gebreke om het vertrouwen te rechtvaardigen dat de partij in hem stelde.

Het centraal comité critiseerde Zjoekow omdat hij als minister van defensie een politiek volgde, die het werk van de partij-organisaties, van de politieke organen en de militaire raden beperkte en de leiding en de contrôle over het leger en de marine aan de partij onttrok. De C.C.-resolutie behelsde voorts dat Zjoekow zich een politiek onevenwichtig leider heeft getoond, die zowel bij de beoordeling van de buitenlandse politiek der USSR als bij het leiding geven aan het ministerie van defensie geneigd was tot avonturisme.

In de zitting van het centraal comité had maarschalk Zjoekow, blijkens de Sowjet-pers, de tegen hem genomen maatregelen juist en gerechtvaardigd geacht.

Naar Zjoekow's eigen mededeling zou hij zijn degradatie van 1946 - onder Stalin's bewind - geweigerd hebben als juist te erkennen.

De communistische partijen in het Westen hebben in het algemeen de aanklacht tegen en de politieke veroordeling van de maarschalk zonder meer gepubliceerd. De kwestie heeft in de partijgelederen van de CPN niet de minste opschudding teweeg gebracht; anders was dit bij de vroegere destalinisatie en bij de afzetting van de "anti-partij-groep" van Molotow c.s.

De positie van Chroestsjow.

De positie van de eerste partijsecretaris in de Zjoekow-affaire is onduidelijk. Op een der diplomatieke recepties in Moskou beperkte Chroestsjow zich desgevraagd tot de "milde" uitspraak, dat maarschalk Zjoekow politiek wel een beetje was tegengevallen.

Zoals bekend is heeft partijsecretaris Chroestsjow grote verplichtingen aan de maarschalk, die hem in de kritieke dagen van juni 1957 politiek te hulp snelde bij het optreden tegen de "anti-partij-groep" van Molotow, Malenkow e.a. Daarna was Zjoekow in het partij-presidium als volwaardig lid opgenomen. Het is onzeker of een ver-

wijdering van politieke aard tussen beide figuren zich reeds kort nadien heeft voorgedaan, doch vele waarnemers in het Westen achtten dit geenszins uitgesloten.

De verwijdering van Zjoekow uit de hoogste politieke leiding van de USSR wordt uiteenlopend en zelfs onderling volkomen tegenstrijdig beoordeeld. Enerzijds wordt partijsecretaris Chroestsjow gezien als de grote overwinnaar, die zich thans van de onbetwist eerste plaats in de leiding zou hebben kunnen verzekeren. Sommige commentatoren gaan zover Nikita S. Chroestsjow te typeren als een buitengewoon behendige heerser zonder scrupules, die met behulp van tijdelijke bondgenootschappen successievelijk zijn vermeende en werkelijke rivalen buiten gevecht weet te stellen.

Volgens het oordeel van anderen zou Chroestsjow in het Kremlin nog steeds te kampen hebben met invloedrijke tegenstanders van zijn beleid. Zij zien het ongeveer zo, dat Chroestsjow uit eigen machtsbehoud politieke concessies moest doen. Bij het politiek touwtrekken zou Zjoekow dan in eerste instantie als Sowjet-minister van defensie zijn vervangen, niet door zijn vijand Konjew maar door een compromis-candidaat, maarschalk R.Y. Malinowsky. Laatstgenoemde zou voor Chroestsjow acceptabel zijn, gezien zijn langdurige vriendschappelijke betrekkingen met hem.

Rapporteur Soeslow.

Sedert juni 1957 bekleed zijnde met het hoge gezag van een presidiumlid van het centraal comité der CPSU heeft maarschalk Zjoekow ook nadien niet geschroomd een sterk persoonlijk cachet te verlenen aan zijn optreden in het openbaar.

Onder luide instemming van een massaal gehoor van arbeiders in een fabriek te Leningrad eiste de maarschalk bijvoorbeeld in juli 1957 een verder strekkend onderzoek tegen medeplichtigen aan de vroegere zuiveringsprocessen onder het bewind van Stalin. Voor vele nu nog aan de macht zijnde Sowjet-functionarissen, die eertijds onder Stalin hebben gewerkt, moet zulk een in het openbaar geuite wens wel onheilspellend hebben geklonken. Nog afgezien van Chroestsjow zelf kan onder andere presidiumlid M.A. Soeslow aan Zjoekow's politieke actie terzake aanstoot hebben genomen. Het geeft zeker te denken, dat deze Soeslow tegen de maarschalk is opgetreden als rapporteur van het centraal comité in zijn plenaire zitting van eind oktober '57.

Indien er onder de huidige omstandigheden nog gesproken kan worden van een "stalinistische" vleugel in de Sowjet-leiding, dan bevordert het meer op de voorgrond treden van Soeslow - in het bijzonder gedurende de laatste maand - zulk een voorstelling van zaken.

Presidiumlid Soeslow schijnt over een beduidende politieke aanhang, vooral in het partij-apparaat te kunnen beschikken.

Onmiddellijk na het bekend worden van Zjoekow's verdwijning uit de Sowjet-leiding hadden de Joegoslaven de stellige mededeling gedaan, dat M.A. Soeslow in zijn zaak als rapporteur was opgetreden, hetgeen politiek als een veeg teken, namelijk als een versterking van het stalinistische element, werd geïnterpreteerd.

Soeslow staat bekend als een doctrinaire communist, die kort voor 1940 in de Sowjet-Russische partij een meer prominente plaats kon gaan innemen. Hij was tijdens de laatste levensjaren van Stalin, van 1947 tot het voorjaar van 1953, nauw betrokken bij de agitatie en propaganda van de CPSU.

Soeslow werd bij de dood van Stalin enigermate teruggedrongen uit zijn vrij vooraanstaande positie in de CPSU. Wel bleef hij lid van het partijsecretariaat maar hij werd met anderen uit het presidium van het C.C. verwijderd. Op het XXste CPSU-congres (februari '56) is hij wederom opgenomen in het presidium. Sindsdien is duidelijk geworden, dat Soeslow, evenals in de jaren vóór Stalins dood, zich meer in het bijzonder bezig houdt met de problemen betreffende de internationale communistische beweging. Zijn sterke positie kwam o.m. tot uiting in november 1956 toen hij het was, die de grote rede ter jaarlijkse herdenking van de Oktoberrevolutie van 1917 hield.

Verdere commentaren,

De Zjoekow-zaak kan bezwaarlijk in deze beschouwing worden afgesloten zonder enige aandacht te hebben gewijd aan een ongebruikelijk commentaar, afkomstig van de Moskouse correspondent van de Oost-Duitse (communistische) radio-omroep, Karl-Heinz Stühler. Terstond na het vrijgeven door de Moskouse censuur van het grote nieuws over Zjoekow's degradatie in de CPSU - nog in de late avonduren van zaterdag 2 november 1957 - herinnerde Stühler aan de zeer actieve politieke rol, die de maarschalk in juni 1957 bij het afzetten van Molotow c.s. heeft vervuld. Zjoekow, aldus Stühler in zijn radiobericht, stelde destijds

zijn vliegtuigen ter beschikking om alle afwezige leden van het centraal comité snel naar Moskou te kunnen vervoeren toen de politiek van het XXe CPSU-congres onder vuur was genomen.

Deze prijzende uitspraak klinkt wel wat anders dan de officiële beweringen als zou juist Zjoekow door zijn gedragingen het ten uitvoer leggen van bepaalde besluiten van het jongste CPSU-congres in de weg hebben gestaan.

Harry Schwarz (N.Y. Times 31-10-57) heeft speciaal aandacht gewijd aan de laatste openbare rede, die Zjoekow in oktober jl. in zijn functie van Sowjet-minister van defensie voor een massavergadering afstak in de Albanese hoofdstad Tirana. "Prawda" en "Izwestia" hadden deze rede in uittreksel gebracht doch opmerkingen van de maarschalk over het Midden-Oosten - wel omgeroepen door Radio-Tirana - kwamen er niet in voor. Het officiële regeringsblad "Izwestia" drukte een verklaring van Zjoekow, waaruit sympathie voor Joegoslavië bleek, mede af. Het partijdagblad "Prawda" liet dit na.

Het blijft voorshands een raadsel waarom het Kremlin op dit tijdstip moest overgaan tot het wegwerken van Zjoekow. Nog begin oktober had Chroestsjow het in zijn persgesprek met James Reston van de New York Times een grievende bejegening genoemd, dat het State Departement een eventueel bezoek van minister Zjoekow aan de Verenigde Staten had afgewimpeld na een aanvankelijk positieve suggestie terzake van president Eisenhower.

Namens het Amerikaanse ministerie van buitenlandse zaken uitte een woordvoerder zijn bevreemding over het feit, dat Moskou een zó belangrijke politieke missie naar Washington had willen opdragen aan de man, die kort daarop politiek zo ernstig in gebreke is gesteld.

40 jaar Oktoberrevolutie.

Op 6 november jl. kwam de Opperste Sowjet van de USSR in een speciale jubileum-vergadering bijeen. Partijsecretaris Chroestsjow hield voor een gehoor van duizenden, o.w. de vertegenwoordigers van vrijwel alle communistische partijen ter wereld, een grote herdenkingsrede. Hij beschreef de prestaties van de Sowjet-Unie en de taken die nog in het verschiet liggen. Zoals te verwachten was gaf de spreker hoog op van de resultaten die de Sowjet-Unie in de afgelopen

veertig jaar heeft bereikt, zonder echter na te laten ook onbevredigende toestanden te signaleren. Er ontbrak o.m. nog veel aan de Volkshuisvesting. De bruto-opbrengst van de industrie was dit jaar, volgens Chroestsjow, het 33-voud van die over het jaar 1913. De aan het Sowjet-volk opgedrongen oorlogen hadden de veertig jaren van opbouw ineen doen schrompelen tot weinig meer dan twintig jaar. De schade gedurende de tweede wereldoorlog in de Sowjet-Unie aangericht, bedroeg 2.569.000 miljoen roebel.

Politiek en ideologisch beschouwd heeft de herdenkingsrede van Chroestsjow weinig nieuws gebracht. Het XXe partijcongres als uitgangspunt nemend herinnerde hij er aan, dat de cultus van de persoonsverering op initiatief van dat congres is bestreden. De partij had maatregelen getroffen om deze verering stop te zetten en wederopleving te voorkomen. Nochtans verklaarde Chroestsjow, dat de CPSU, die de negatieve aspecten van Stalins optreden becritiseerde, allen bestreed en zal voortgaan te bestrijden, die Stalin belasteren, allen die, onder voorwendsel de personen-cultus te becritiseren, een onnauwkeurig en misvormd beeld gaven van de periode waarin het centraal comité, met Stalin aan het hoofd, de activiteiten van de CPSU leidde. Bij deze gelegenheid noemde Chroestsjow Stalin opnieuw een toegewijde marxist-leninist en een vastberaden revolutionair, die een waardige plaats in de historie zal innemen. De partij en het Sowjetvolk zullen Stalin in hun herinnering bewaren en hem de hem toekomende eer bewijzen.

In zijn rede voor de Opperste Sowjet zeide Chroestsjow verder uitermate grote betekenis te hechten aan de marxistisch-leninistische theorie over het afsterven van de staat bij de voortschrijding van de maatschappij naar volwaardig communisme. De staat verandert van karakter naarmate het communisme meer werkelijkheid wordt. "Socialistische democratie, werkelijke regering door het volk, was zich gestaag aan het verbreden en verdiepen", verzekerde Chroestsjow.

Slechts zijdelings, zonder Zjoekow te noemen, roerde de eerste partijsecretaris de jongste resolutie aan van het centraal comité betreffende de politieke indoctrinatie van de Sowjet-strijdkrachten. Deze strijdkrachten hadden volgens Chroestsjow een hoog politiek moreel en waren loyaal. De voornaamste oorzaak van hun kracht was het feit, dat de communistische partij hun organisator, leider en leraar is.

Over het wereldcommunisme heeft Chroestsjow opgemerkt dat het zich evenals de arbeidersbeweging, in de voorbije veertig jaar snel uitbreidde en versterkte. Er waren thans meer dan 33.000.000 aangesloten partijleden. Een snelle economische ontwikkeling achtte Chroestsjow voor de "socialistische landen" kenmerkend. Hun industriële opbrengst was in 1956 viermaal die van 1937.

Tegen het einde van zijn grote rede trok de eerste partijsecretaris nog eens fel van leer tegen de hedendaagse revisionisten, die een socialisme bepleiten zonder de dictatuur van het proletariaat, zonder de toepassing van de beginselen van het proletarisch internationalisme. Aan het voorbeeld van Djilas of Imre Nagy, die vervielen in rechtstreeks verraad van het socialisme en van de fundamentele nationale belangen van hun land, kon men zien waarheen deze weg leidt. In aansluiting daarop waarschuwde Chroestsjow dat slechts de vijanden van het socialisme de opvatting voorstaan om ieder in isolement naar het socialisme te laten gaan. Zij beschouwen dit als het uitzien naar "nieuwe" wegen. Het ondermijnen van het socialisme van binnenuit om de "socialistische landen" te verzwakken noemde Chroestsjow ook in deze rede een van de voornaamste gevaren, waartegenhard moet worden gestreden. Tenslotte hield hij een pleidooi voor coexistentie van socialisme en kapitalisme. De USSR gelooft in dit vreedzaam naast elkander bestaan van tegenovergestelde systemen. Voorwaarde om het te verwezenlijken is het verder leven zonder oorlogen. In dit verband had Chroestsjow nog naar de Russische Spoetniks verwezen als naar twee vredessterren.

Geen nieuwe "Internationale".

Wederom verleende N.S.Chroestsjow een uitvoerig vraaggesprek aan een Amerikaanse persvertegenwoordiger, ditmaal op 14 november jl. aan de correspondent van "United Press", Henri Shapiro. Evenals in het interview van Reston met de eerste partijsecretaris heeft deze vele onvriendelijke dingen over het Westen gezegd. Onder meer werd de Russische partijleider de vraag gesteld of de aanwezigheid van de vertegenwoordigers der buitenlandse communistische partijen gedurende de revolutie-herdenking in Moskou het vormen van een nieuwe internationale communistische organisatie zou teweeg brengen.

Chroestsjow antwoordde, dat momenteel de noodzaak voor het oprichten van zulk een organisatie niet bestaat. De communistische internationale heeft zijns inziens haar historische positieve rol gespeeld, evenals het Kominform. Nuttig zijn echter beraadslagingen en samenkomsten van periodieke aard van vooraanstaande functionarissen der internationale communistische beweging. Chroestsjow had daarbij met name de periodieke samenkomsten van de functionarissen der communistische en arbeiderspartijen van de socialistische landen op het oog. Hij dacht daarbij onder meer aan de toenemende zorg om de economie van deze landen te coördineren. Desgevraagd antwoordde Chroestsjow zowel ontmoetingen van vertegenwoordigers van alle "socialistische" landen als bilaterale samenkomsten noodzakelijk te oordelen.

Collectieve leiding.

Aan het slot van dit onderhoud met Shapiro betoogde Chroestsjow, dat het eerste beginsel van de CPSU het onverminderd handhaven van de collectieve leiding is. Onder deze leiding zeide Chroestsjow te verstaan het centraal comité van de CPSU. Het presidium is zijns inziens het uitvoerend orgaan van het centraal comité.

Op de vraag van de U.P.-correspondent of het initiatief uitgaat van het centraal comité of van het presidium van het C.C. antwoordde de partijsecretaris, dat het presidium de kwesties te berde brengt die de belangen van de partij raken. Het centraal comité behandelt ze. Dit neemt besluiten, die de belangen van de partij en het volk dienen. De collectieve leiding, zo beweerde Chroestsjow tenslotte, bestaat niet alleen bij de gratie van de leden van het centraal comité. De collectieve leiding komt in onze partij op alle niveaus tot haar recht.

Internationale contacten.

De november-feestelijkheden in Moskou, ter viering van de veertigste verjaardag van de bolsjewistische revolutie in Rusland, werden aldaar gevolgd door twee internationale conferenties. Van 14 tot 16 november jl. beraadslaagden de vertegenwoordigers van twaalf communistische en arbeiderspartijen der socialistische landen, onderscheidelijk uit Albanië, Bulgarije, China, Duitsland (Oost-zône), Hongarije, Noord-Korea, Mongolië, Polen, Roemenië, de Sowjet-Unie, Tsjechoslowakije en Noord-Vietnam.

Daarop aansluitend vond eveneens in Moskou van 16 tot 19 november 1957 een beraadslaging tussen de gedelegeerden van 64 communistische arbeiderspartijen plaats. De eerste conferentie van 12 partijen gaf een door alle deelnemers goedgekeurde verklaring uit, waarin een groot aantal vraagstukken van politieke en ideologische aard is aangesneden. De uitvoerige tekst draagt in verschillende passages een militant karakter, in het bijzonder wanneer deze zich richt tegen de gevaren van het imperialisme, het neo-fascisme, het militarisme en het revisionisme. Bij al deze problematiek wordt nog eens de noodzaak voorop gesteld om de internationale eenheid van het "socialistische kamp" te handhaven en te versterken. Teneinde daarin te slagen dienen de communistische en arbeiderspartijen over de gehele wereld een aantal algemeen geldende wetten toe te passen, die in het document uitvoerig worden opgesomd. Deze essentiële wetten omvatten onder meer: de leiding van de massa der werkers door de arbeidersklasse - waarvan de kern de marxistisch-leninistische partij is - bij het voltooiën van de proletarische revolutie in een of andere vorm en bij het vestigen van de dictatuur van het proletariaat in een of andere vorm; opheffing van de kapitalistische eigendom en het instellen van de maatschappelijke eigendom der voornaamste productiemiddelen; het verwezenlijken van de socialistische revolutie op het terrein van de ideologie en de cultuur en het opleiden van talrijke intellectuelen, die de socialistische zaak en de werkers zijn toegewijd; verdediging van de verworvenheden van het socialisme tegen de aanslagen van buitenlandse en binnenlandse vijanden; de solidariteit van de arbeidersklasse van een gegeven land met de arbeidersklasse van andere landen, d.w.z. het proletarisch internationalisme.

Uit de hier slechts onvolledig weergegeven punten treedt reeds aan de dag, hoezeer ook in deze bijna twee krantenpagina's tekst op-eisende "Verklaring" de dorre paden van het partij-jargon weer worden bewandeld.

Uit deze verklaring treedt de continuïteit der gedachten naar voren, die ontwikkeld werden op het XXe CPSU-congres en in de bekende Verklaring der Sowjetregering van 30 oktober 1956 over de betrekkingen tussen de socialistische staten.

In 1956 en '57 hebben zich voor het internationale communisme schokkende gebeurtenissen voorgedaan, zoals de "destalinisatie", de Poolse oktober-actie en de opstand in Hongarije, met de nasleep van

dien, o.m. de opvallende ideologische interventie van Mao Tse-toeng.

Het ondertekenen van de verklaring door vertegenwoordigers van de partijen in de twaalf "socialistische landen" kan Chroestsjow als een propagandistisch succes beschouwen.

Joegoslavië heeft zijn instemming aan de verklaring van de 12 communistische partijen onthouden. Deze gedragslijn van Belgrado doet consequent aan. Joegoslavië heeft op deze wijze opnieuw duidelijk gemaakt dat het politiek tot geen enkel "kamp" wenst te behoren en afkerig blijft van alle militaire blokvorming. Daartegenover heeft het vooral de aandacht getrokken, dat de grote bondgenoot China en het o.a. door zijn geografische positie afhankelijke Polen de verklaring van de twaalf communistische partijen mede hebben ondertekend.

Het vredes-manifest van 64 communistische en arbeiderspartijen (waaronder ook de Communistische Partij van Nederland) is wel door de in Moskou aanwezige vertegenwoordigers van de Liga van Joegoslavische Communisten mede onderschreven. Het is een eveneens zeer uitvoerig geschrift, als partijstuk van veel meer agitatorische inhoud. Het wil zich tot de brede massa richten. Het behoeft geen ideologische bezwaren voor Tito en de zijnen op te leveren.

De conferentie van de twaalf communistische partijen, die op 14 november was aangevangen, heeft kennis genomen van een rapport dat is uitgebracht door de in dit overzicht reeds eerder genoemde M.A. Soeslow, lid van het partijpresidium en van het partijsecretariaat der CPSU. Het optreden van Soeslow op deze internationale communistische vergadering werd op 15 november door Boedapest vermeld op gezag van de Moskouse correspondent van het Hongaarse blad "Esti Hirlap". Deze journalist had vernomen, dat de conferentie op maandag of dinsdag (18 of 19 november 1957) een slotcommuniqué zou uitgeven. Blijkbaar trad er enige vertraging op, want de hiervoren besproken gemeenschappelijke verklaring verscheen eerst in de communistische pers van vrijdag 22 november jl.

Partij-historici te Praag bijeen.

In de Tsjechoslowaakse hoofdstad is - van 19 t/m 23 november - nog een derde internationale bespreking van communistische functionarissen gehouden. Het betrof hier een studieconferentie die gewijd was aan de invloed van de Russische Oktoberrevolutie op de internatio-

nale arbeidersbeweging en op de ontwikkeling in de afzonderlijke landen.

Partijhistorici uit vijftien landen, waaronder China, Mongolië, Noord-Korea, Frankrijk, Italië en de Sowjet-Unie namen er aan deel. Hier ontbraken de Joegoslaven. Men aanvaardde te Praag een conclusie waarin is gesteld, dat de instituten en de commissies voor de geschiedenis der communistische en arbeiderspartijen strijden tegen een revisionistische vervalsing van de historie der arbeidersbeweging.

* * *

HOOFDSTUK II - ACTIVITEITEN VAN DE CPN EN HAAR HULPORGANISATIES.De CPN.Verhouding partij-vakbeweging.

Het is de partijfunctionarissen op lager niveau niet langer onbekend gebleven, waar de strijd in het partijbestuur van de laatste maanden in feite over gaat.

De resolutie van oktober jl. zal in de afdelingsvergaderingen worden besproken en nader worden toegelicht. Reeds werden daartoe de districtsbesturen door een vertegenwoordiger van het partijbestuur mondeling geïnstrueerd. De districtsbestuurders kregen opdracht op de ledenvergaderingen geen kritiek op het partijbestuur in zijn geheel of op de leden daarvan individueel toe te laten. Niettemin worden op deze vergaderingen telkens weer beschuldigingen aan het adres van de partijgenoten-vakbondsbestuurders geuit, die "de partijdiscipline aan hun laars lappen". Inderdaad maken vrijwel alle bestuurders van de EVC-bonden er geen geheim van, dat zij in het conflict de zijde kiezen van hun hoofdbestuurders Reuter en Brandsen.

Op ongekend scherpe en openlijke wijze wordt de partijleiding in haar geheel en Paul de Groot in het bijzonder door verschillende vakbondsbestuurders gekritiseerd.

De partijleiding, zo geven deze lieden o.m. te kennen verwaarloost de belangen van de vakbeweging (EVC) op schromelijke wijze. De aanvallen op Paul de Groot liggen in de regel meer in het persoonlijke vlak.

Verwarring stichtend is, dat het partijbestuur geen klare wijn schenkt over de aard van de onenigheid in zijn boezem.

Sinds de Hongaarse gebeurtenissen van november 1956 wordt blijkbaar steeds sterker de behoefte aan zelfstandigheid en onafhankelijkheid van de EVC gevoeld. EVC-voorzitter Frits Reuter kwam tijdens de algemene hoofdbestuurvergadering op 14 september jl. zelfs tot de verklaring "dat geen politieke partij zich met de zaken van de EVC heeft te bemoeien".

Deze uitspraak werd ongecommentarieerd in het partijdagblad van 16 september opgenomen, hoewel de partijleiding het met deze opvatting van de EVC-voorzitter geenszins eens was. Zij,

... die -

die het standpunt van Reuter, zoals dat in "De Waarheid" gepubliceerd was, verkondigden, kregen hierop kritiek van de leiding te horen.

Frits Reuter geeft toelichting.

Reuter werd kennelijk genoodzaakt zijn verklaring van 14 september nader toe te lichten. Dit gebeurde in een vrij uitvoerig artikel, opgenomen in "De Waarheid" van 11 november 1957.

De manier waarop het artikel is gebracht kon de ingewijde communistische lezer duidelijk maken, dat hier de persoonlijke visie van Frits Reuter werd weergegeven en dat de redactie en de partij er geenlei verantwoordelijkheid voor aanvaardden.

Het artikel was nl. niet - zoals te doen gebruikelijk is - ondertekend, maar werd ingeleid met de vermelding: "Frits Reuter schrijft ons". Normaal geschiedt het signeren van een artikel aan het slot. Dit is hier niet gebeurd, kennelijk om te accentueren dat de redactie van "De Waarheid" er geen verantwoordelijkheid voor wilde dragen. Dit afstand nemen van de verantwoordelijkheid voor de inhoud van Reuter's bijdrage is tekenend voor de tegenwoordige verhouding partij-vakbeweging.

Reuter verkeerde bij het opstellen van het artikel zeker in een moeilijk parket. Hij wist dat de vroegere publicatie in "De Waarheid" over zijn uitspraak op de hoofdbesturenvergadering van de zijde der partij werd aangevallen. Ging hij deze uitspraak verzachten of terugnemen, dan betekende dit ook een openlijke erkenning van de afhankelijkheid van de EVC ten opzichte van de CPN en ondergroef hij de positie van de Eenheidsvakcentrale. Zou hij daarentegen zijn eerder gedane verklaring onverkort handhaven, dan kon hij zich van de blijvende afkeuring van de partijleiding verzekerd weten en zouden zich tevens de toch al gespannen verhoudingen tussen de partij en de EVC nog toespitsen.

In zijn poging de kool en de geit te sparen is Reuter niet geheel geslaagd. Hoewel hij de neutraliteit van de vakbeweging als een onmogelijkheid afwees, heeft hij toch een eigen zelfstandig werkterrein voor de vakbeweging willen claimen en daarbij de strijd in het politieke vlak - min of meer losgemaakt van het sociaal economisch leven - aangeduid als het arbeidsveld van de partij.

De EVC heeft z.i. de strijd tegen de economische gevolgen van het kapitalisme te voeren, de CPN tegen het kapitalistische stelsel als zodanig, hoewel ook zij in de economische strijd een standpunt inneemt.

Deze onderscheiding in de taak en het wezen van partij en vakbeweging tracht Reuter wat af te zwakken. De strijd tegen de gevolgen van het kapitalisme, zo merkt hij op, zal de arbeiders laten zien en leren, dat zij ook tegen het kapitalisme zelf strijd moeten voeren.

Het standpunt van Reuter niet overeenkomstig de communistische leer.

Een vergelijking met de tekst van een in "De Waarheid" van 9-9-57 geplaatst artikel ter herdenking van het veertigjarig bestaan van de Russische vakbonden toont aan, dat de opvattingen van Frits Reuter afwijken van wat de marxistisch-leninistische theorie daaromtrent leert.

In dit overzicht over de Russische vakbonden, grotendeels ontleend aan een publicatie van V.Grishin, de voorzitter van het Sowjet-Vakverbond, wordt gewezen op het vroeger door de mensjewiki ingenomen foutieve standpunt.

"Deze (de mensjewiki) trachtten met alle middelen te verhinderen, dat de vakbonden zich zouden bemoeien met politieke vraagstukken en wilden dat zij een neutrale positie zouden innemen. Ze wilden, dat de revolutionaire arbeiderspartij zich niet zou bemoeien met de vakbeweging en trachtten de economische strijd, die de grondslag is van het vakbondswerk, los te maken van de politieke actie".

Voorz. wordt met de zelfstandigheid van de vakbeweging korte metten gemaakt in de passage:

"Lenin ging hier tegen in. Hij ontmaskerde het burgerlijke karakter van de mensjewistische opvattingen over de neutraliteit van de vakbonden ten aanzien van de partij van het proletariaat en verdedigde vastbesloten hun verandering in revolutionaire organisaties van de arbeidersklasse".

Dan volgt het artikel van Grishin:

"De ideologische leiding, die de revolutionaire partij geeft aan de vakbonden, is noodzakelijk als voorwaarde voor een succesvolle strijd. De vakbonden zijn echter niet alleen van belang voor

de ontwikkeling en versterking van de economische strijd van de arbeiders, maar kunnen, zoals Lenin zei, ook belangrijke helpers zijn bij de politieke agitatie en revolutionaire organisatie".

Het recente artikel van Frits Reuter is dus leerstellig aanvechtbaar en niet overeenkomstig de communistische leer. Het vertoont zelfs zodanige afwijkingen, dat deze mogelijk t.z.t. nog kwade gevolgen voor hem kunnen hebben.

Afgewacht moet worden of de discussie naar aanleiding van de verklaring op de EVC-hoofdbesturenvergadering van 14-9-57 door Reuter's "opheldering" in andere banen zal worden geleid.

De 40e herdenking van de Oktoberrevolutie.

De partij had er zich toe gezet de herdenking van de Oktoberrevolutie dit jaar op zo groots mogelijke wijze te vieren. Zij wilde daarmee in de eerste plaats voor haar aanhang duidelijk maken, dat men de gevolgen van de gebeurtenissen in Hongarije te boven is gekomen. Het gelukte de partij in tal van plaatsen weer vergaderruimten te huren voor het houden van bijeenkomsten met een feestelijk karakter. Deze werden over het algemeen goed bezocht.

De CPN-uitgeverij en boekhandel "Pegasus" hield te Amsterdam onder de naam "De week van het Sowjetboek" een tentoonstelling. Voorts werd in de partijgebouwen in Amsterdam en Den Haag een week lang elke avond een andere film uit de USSR vertoond, onder de aankondiging "Veertig jaar Sowjet-film".

De partijvoorzitter Gerben Wagenaar en de algemeen secretaris Paul de Groot woonden als vertegenwoordigers van de partij de feestelijkheden in Moskou bij. Volgens "De Waarheid" van 26 november jl. namen zij deel aan de besprekingen van de communistische partijen.

Publicaties van Nederlanders in Oost-Europese pers.

Ter gelegenheid van de 40e herdenking van de Oktoberrevolutie verschenen er van verschillende vooraanstaande CPN-leden artikelen in de Oost-Europese pers.

Van partijsecretaris Paul de Groot werd een artikel in de "Prawda" van 22 oktober opgenomen.

Theun de Vries schreef een hoofdartikel over de Oktoberrevolutie in "Nieuwe Tijden", een weekblad dat zich met de buitenlandse politiek

van de Sowjet-Unie bezighoudt en in het letterkundige en politieke Sowjet-periodiek "Literaturnaja Gazeta".

In een latere aflevering van "Nieuwe Tijden" no. 46, werd een artikel van Paul de Groot over de Oktoberrevolutie en de bestemming der naties opgenomen.

Van Jaap Wolff - hoofdredacteur van "Politiek & Cultuur" - werd een artikel in een geheel aan de Oktoberrevolutie gewijde uitgave van het Tsjechoslowaakse partijdagblad "Rudé Právo" gepubliceerd.

Er waren vijf bijdragen van buitenlanders opgenomen in de volgende volgorde: Rusland, Nederland, China, Polen en Frankrijk. Deze rangschikking betekent volgens communistische maatstaven dat het uit Nederland afkomstige artikel een ereplaats inneemt.

De staatsuitgeverij in Moskou gaf een brochure uit, geschreven door Marcus Bakker (lid Tweede Kamer) en Friedl Baruch (redacteur van "De Waarheid"). Zij is getiteld: De socialistische Oktoberrevolutie en de arbeidersbeweging in Nederland.

Gestegen moreel.

Door het lanceren van de Sowjet-Russische kunstmanen is het zelfbewustzijn van de Nederlandse partij weer wat groter geworden. Ook het jubileum van de Sowjet-staat heeft daar het zijne toe bijgedragen. De partijleiding heeft de geboden kansen benut om het moreel van de grote meerderheid van haar aanhang te herstellen, dat vooral door de gebeurtenissen in Hongarije van november 1956 nogal was geschokt.

De tendens tot verbetering ervan was op het jongste Waarheid-Zomerfeest nog nauwelijk te herkennen. Thans kan worden gezegd, dat het moreel van de gemiddelde partijgenoot belangrijk is gestegen. In het algemeen gesproken is er de laatste maanden ook een grotere bereidheid om zich voor de communistische zaak in te zetten.

Zelfs bij de meest wankelmoedigen hebben de "spoetniks" van de Sowjet-Unie het vertrouwen in het "socialistische vaderland" hersteld.

Ook bij het partijdagblad duiden enige verschijnselen op een kentering ten goede zowel in zakelijk als in redactioneel opzicht.

De aantallen advertenties zijn de laatste maand beduidend toegenomen, zij het onder de conditie driemaal plaatsen en tweemaal betalen. Eveneens is de colportage met de nieuwe vrijdagkrant aardig op gang gekomen. Deuren die gewoonlijk dicht bleven gingen nu open.

De omzetcijfers, tot dusverre in "De Waarheid" over de maand november gepubliceerd, betreffen de aantallen door de afdelingen bestelde kranten. Vanzelfsprekend werden deze hoeveelheden niet allemaal uitgevent. De landelijke colportage is, blijkens de cijfers in de afgelopen maand gestegen tot rond 14.000. In september 1957 bedroeg deze nauwelijks 8.000 exemplaren. De verbeterde colportage zal vermoedelijk ook wel enige abonnéwinst opleveren.

Journal van de Arbeid.

In het voorjaar van 1957 waren al enige pogingen gedaan om de agitatorische kracht van "De Waarheid" te versterken door het verbeteren van de berichtgeving over de bedrijven. Op een partijbestuurszitting van juni is de inhoud van de partijkrant nog weer eens besproken. Dit leidde tot de bekende partijresolutie over de inhoud en de verspreiding van de eigen krant (De Waarheid 6-7-'57).

De per 1 november ingevoerde nieuwe rubriek "Journal van de Arbeid" zal gestalte moeten geven aan de in de bedoelde resolutie neergelegde wensen, te weten: aandacht schenken aan de strijd voor de dagelijkse belangen.

Voor dit doel tracht de redactie een aantal bedrijfsarbeiders in te schakelen, die het nieuws uit de bedrijven zullen moeten verschaffen.

De tot dusverre gepubliceerde "journals" maken een levendige en actuele indruk en zullen waarschijnlijk wel hun doel hebben bereikt.

De vierde november - de dag van het bloedig smoren van de Hongaarse opstand - is zonder ordeverstoringen verlopen. De partijleiding, die rekening hield met nieuwe anti-communistische relaties, had als voorzorgsmaatregel een dag- en nachtbewaking van de partijgebouwen voorgeschreven. Of men politie-bescherming wilde vragen werd aan de plaatselijke besturen overgelaten. Dit is voor zover bekend slechts op één plaats gebeurd.

- Landelijke -

Landelijke verkiezingsconferentie van de CPN.

In verband met de verkiezingen in 1958 vond reeds op 15 en 16 juni 1957 - zie M.O. 6-'57 - in Amsterdam een CPN-conferentie plaats voor partijleden in gemeenteraden en Provinciale Staten. "De Waarheid" van 26-10-57 deelde mede, dat de CPN op 23 en 24 november een partijconferentie ging beleggen waar het verkiezingsprogram en het actie plan aan de orde zouden worden gesteld. Ter voorbereiding van deze in Amsterdam te houden c o n f e r e n t i e publiceerde "De Waarheid" van 18 november het verkiezingsprogram voor de Provinciale Staten. Dit program diende als de grondslag voor de discussie op de landelijke conferentie. Het komt in grote lijnen op zes eisen neer:

1. Weg met de bestedingsbeperking voor de werkende mensen!
2. Een hogere beloning voor boer en tuinder!
3. Bescherming van de middenstand!
4. Meer woningen voor arbeiders en middenstanders!
5. Beter onderwijs en jeugdzorg!
6. Een zelfstandige Nederlandse vredespolitiek!

Voor iedere provincie zal nog een speciaal program worden opgesteld.

Zoals te doen gebruikelijk heeft de partij ook ditmaal in haar algemeen program een aantal eisen opgenomen die buiten de competentie liggen van de te verkiezen organen. Het betreft hier een voorgestelde verlaging van de AOW-premie van boer, tuinder en middenstander, alsmede de onder punt 6 ressorterende politieke eisen, zoals : Nederland los van de Amerikaanse en Westduitse oorlogsvoorbereiding, vermindering van de dienstdtijd, onvoorwaardelijk verbod van proefnemingen met kernwapens en overdracht van Nieuw Guinea aan Indonesië.

Er waren op de verkiezingsconferentie ongeveer 300 afgevaardigden uit het gehele land aanwezig, de stemming was geestdriftig. Over het algemeen waren de afgevaardigden van mening dat er door de recente technische resultaten in de Sowjet-Unie een keerpunt in de geschiedenis van het communisme was gekomen.

De conferentie stond onder leiding van Gerben Wagenaar. De inleiding over het verkiezingsprogram werd gehouden door de 2e algemeen partijsecretaris, Harry Verhey. Bij deze verkiezingen, zo stelde hij voorop, zou het gaan om de economische belangen van de arbeiders

en de versterking van de partij. Daartoe zullen op initiatief van de communisten in alle bedrijven actie-comité's gevormd moeten worden die door de EVC gesteund en geleid dienen te worden.

Bij de vorige verkiezingen, aldus Verhey, was het een grote verdienste van de CPN geweest de massa's te hebben gemobiliseerd tegen Romme, om te verhinderen dat deze minister-president werd. Dit leverde niet altijd direct verkiezingsvoordeel voor de CPN op. Wederom zal de voornaamste strijd gericht dienen te zijn tegen de "Romme-actie", zonder evenwel de PvdA-leiding kritiek te besparen.

Partijbestuurder Nico Luirink gaf een toelichting op het uit te geven propaganda-materiaal.

Levendig was de discussie, waaraan door tientallen afgevaardigden is deelgenomen. Volgens het partijdagblad van 25 november verkreeg het verkiezingsprogram algemene instemming, waarbij nog tal van nuttige aanwijzingen werden verstrekt. De conferentie besloot het voorgestelde program aan te nemen. Aan het dagelijks bestuur van de partij werd opgedragen de gegeven aanwijzingen, waar nodig, over te nemen en met de gemaakte opmerkingen rekening te houden.

In de loop van de conferentie sprak Paul de Groot, die zoals bekend samen met Gerben Wagenaar in de Sowjet-Unie de herdenking van de 40e verjaardag van de Oktober-revolutie had bijgewoond. De algemeen partijsecretaris wijdde zijn rede aan de beraadslagingen in Moskou van de 64 communistische en arbeiderspartijen.

Paul de Groot kon met voldoening mededelen dat er geen nieuwe Kominform opgericht wordt, zoals door velen was verwacht.

De Groot voelt er, naar bekend is, niets voor dat een van de grote communistische partijen uit West-Europa de CPN zou vertegenwoordigen in een internationaal orgaan, zoals dat bij de Kominform het geval was.

* * *

Vredesbeweging.De AA-actie.

De zitting van het Uitvoerend Comité van de Wereldvrede-raad, eind september in Lausanne, werd gevolgd door een bijeenkomst van het Bureau van de WVR, van 26 tot 28 oktober in de Zweedse hoofdstad. De internationale actie tegen de proefnemingen en bewapening met atoomwapens vormde in Stockholm opnieuw het middelpunt der besprekingen. Besloten werd van 10 tot 25 november 1957, met medewerking van de nationale vredesorganisaties, een veertiendaagse actie tegen deze proeven te organiseren. (In Nederland is van enige bijzondere activiteit op dit punt evenwel niet gebleken).

Het voornaamste besluit van het Bureau van de WVR was wel een wereldcongres "voor ontwapening en internationale samenwerking" bijeen te roepen vóór het eind van het eerste kwartaal van 1958. In het voorbereidende stadium van dit congres ageert de communistische vredesbeweging thans o.m. tegen de NAVO-conferentie, die op 18 december in Parijs een aanvang zal nemen. De communistische agitatie betreft hier vooral de opnemng van atoomwapens in de westerse defensie, welk punt - naar men meent - het voornaamste onderwerp van de bespreking in de Franse hoofdstad zal uitmaken.

Het NVR-orgaan "Vrede" noemde de conferentie onlangs "een nieuwe uitdagende schrede in de richting van oorlogsvoorbereidingen".

De AA-actie en de daarbij te volgen methodiek kwamen ook aan de orde tijdens de Algemeen Bestuursvergadering van de NVR, die op 24 oktober j.l. te Utrecht werd gehouden. Men besloot daar al het mogelijke te doen om de samenbundeling te bevorderen van de drie voornaamste Nederlandse AA-acties, t.w. die van het Comité Stopzetting Atoomproeven (Dr. Boerwinkel), die van het AAA-Comité te Haarlem (De Bock) en de door de Amsterdamse arts May onder medici gevoerde handtekeningen campagne (zie hoofdstuk III).

De NVR-leiding - met name ook het communistische element

daarin -- betreurt niettemin het initiatief bij de onderhavige actie nagenoeg verloren te hebben. Indien de pogingen tot koppeling der drie genoemde acties met succes mochten worden bekroond, wil de leiding van de Nederlandse Vredesraad overigens alsnog trachten een zekere invloed op de gang van zaken bij deze campagne te herkrijgen. De communisten in de Raad schijnen in dit opzicht evenwel weinig optimistisch gestemd te zijn. Deze groep zou thans overwegen een poging te doen de verloren invloed op de massa enigermate te herwinnen. Daarom zou de Nederlandse Vredesraad nieuwe initiatieven moeten ontplooiën, hetzij door het lanceren van een door de NVR gecontrôleerde en neutraal aandoende landelijke AA-actie, hetzij door de NVR-agitatie te richten op andere onderwerpen. Daarbij gaan de gedachten o.m. uit naar de kwestie-Duitsland.

De Duitse kwestie.

Hoe groot de aandacht van de communistische wereldvrede-beweging de afgelopen maanden - ook in Europa - voor de AA-actie geweest moge zijn, het vraagstuk Duitsland heeft haar nooit geheel onberoerd gelaten. De oplossing van het Duitse probleem werd - overeenkomstig het Sowjet-Russische standpunt terzake - door de vredesbeweging steeds afhankelijk gezien van de opnemings van de beide delen van Duitsland in een geneutraliseerde Europese statenzône, ook wel Europees collectief veiligheidssysteem genoemd.

Tijdens de eind oktober j.l. te Stockholm gehouden zitting van het WVR-Bureau kwam deze kwestie opnieuw aan de orde. Bij die gelegenheid vond namelijk een ontmoeting plaats tussen de Franse en Poolse delegaties, na afloop waarvan een gemeenschappelijke verklaring is uitgegeven, o.m. gepubliceerd in het Franse partijdagblad "l'Humanité" van 2-11-1957. De Franse delegatie sprak in het communiqué haar waardering uit voor het Poolse voorstel om af te zien van de productie en opslag van atoomwapens in Polen, indien de beide Duitse staten hiertoe eveneens bereid zouden zijn. Elke stap in deze richting - aldus de verklaring - zou een belangrijke vordering betekenen op de weg naar

- verwezenlijking -

verwezenlijking van een Centraal-Europese Veiligheidszône.

In verband met het voorgaande lijkt de mogelijkheid niet uitgesloten, dat ook de Wereldvredeeraad zelf meer aandacht aan de hier besproken materie zal gaan wijden dan gedurende de afgelopen maanden het geval is geweest.

Ook in de hoogste regionen van de Nederlandse communistische vredesbeweging heeft de Duitse kwestie de laatste weken meer aandacht getrokken. Met name werden tijdens de jongste bestuursvergaderingen van de NVR van communistische zijde pogingen aangewend de betekenis van de Europese vraagstukken te accentueren. Het Duitse probleem vormt daarbij de kern. Zo zou het algemeen bestuurslid van de NVR - tevens CPN-partijbestuurslid - Nico Luirink er onlangs bij zijn medebestuurders op hebben aangedrongen niet stil te blijven staan bij de AA-actie, doch nieuwe doelstellingen te zoeken. De NVR moet z.i. trachten de onder het Nederlandse publiek levende neutraliteitsgedachte te helpen ontwikkelen. Daarbij zou o.m. aandacht moeten worden besteed aan de kwetsbaarheid van ons land in militair opzicht.

Ook in het blad "Vrede" (14-11-1957) werd veel aandacht aan de neutralisering van Europa ter oplossing van het Duitse vraagstuk gewijd. Betoogd werd, dat alles in het werk moet worden gesteld "om een stelsel van veiligheid tot stand te brengen met medewerking van alle staten". Een overeenkomst tussen de beide delen van Duitsland zou, volgens het betreffende artikel, worden vergemakkelijkt door het terugtrekken van alle buitenlandse strijdkrachten uit de twee Duitse staten en door het opheffen van de buitenlandse militaire bases op Duits territorium.

Jeugdbeweging.

Het communistische Algemeen Nederlands Jeugdverbond (ANJV) bepaald zich bij de uitvoering van het reeds eerder besproken winterprogramma hoofdzakelijk tot twee acties, n.l. enerzijds de groots opgezette leden- en abonneerfcampagne, anderzijds de actie onder militairen. De in het raam van laatstgenoemde campagne gevoerde agitatie richt zich voornamelijk op verkorting van

de militaire dienstitijd. Een ander element erin betreft het verzet tegen generaal Speidel.

De methodiek, waarvan men zich bij de actie bedient, behelst nu eens de verspreiding van pamfletten onder de militairen, dan weer het aanplakken van papierstroken met leuzen als "in België van 18 op 15 maanden, nu ook in Nederland" en "onder Speidel willen wij niet dienen". Dergelijke voorvallen werden in de voorbije weken gesignaleerd in Amsterdam (16/9), Assen (28/10 en 5/11) en Den Haag (5/10 en 12/10).

Als onderdeel van het "militaire werk" van het ANJV moeten ook de brieven worden gezien, die het ANJV-hoofdbestuur kort geleden zond aan de Minister van Oorlog en de leden van de Tweede Kamer. Daarin is aangedrongen op uitstel van eerste oefening tot na 6 december voor de dienstplichtigen, die op 3 december 1957 onder de wapenen zouden moeten komen.

De communist Henk Gortzak stelde onlangs in de Tweede Kamer dezelfde vragen aan het adres van de minister, nadat hem ter ore was gekomen, dat deze bewindsman geen mogelijkheid zag het verzoek in te willigen. De ANJV-leiding zou op 3 december Sint Nicolaas-pakketjes uitreiken aan de betrokken militairen bij hun vertrek van verschillende stations.

Zowel het Sint Nicolaas- als het Kerstfeest zijn in het verleden meermalen voor het ANJV welkome gelegenheden geweest om een actie als de onderhavige op touw te zetten.

"Verenigd Verzet 1940-1945".

Op 14-11-1957 heeft de afdeling Amsterdam van de Vereniging "Verenigd Verzet 1940-1945" een jaarvergadering belegd. De bijeenkomst droeg een zeer rumoerig karakter. Zij werd door Chris Smit en Gerrit Blom, leden van het hoofdbestuur, gepresideerd. Ofschoon het in de bedoeling lag een nieuw afdelingsbestuur te kiezen is het zover nog niet gekomen. De leden waren het er niet mee eens, dat hoofdbestuurders, die zich nooit eerder met de gang van zaken in de afdeling Amsterdam hadden bemoeid, zich thans presenteerden als leden van het "voorlopig bestuur". Zo ontstond een vrij grote

beroering. Men slingerde elkaar allerlei beledigingen naar het hoofd. Tenslotte werd besloten de vergadering te verdagen.

In "Verenigd Verzet 1940-1945" liepen reeds maanden achter-een geruchten over interne moeilijkheden in de topleiding. In het midden van 1956 had Gerrit Blom zich in opdracht van het partijbestuur der CPN belast met de taak de vereniging nieuw leven in te blazen. Sindsdien vormden zich twee groepen. De ene, onder leiding van Gerrit Blom en Chris Smit, volgt strikt de partijlijn; de andere, onder aanvoering van Cor Fels en Jan Brasser, baseert zich veel meer op de "verzetsgedachte". Beide opvattingen blijken tot dusver moeilijk te verzoenen. Het conflict is zó hoog gelopen, dat "de oud-verzetslieden" zich onlangs beklagd hebben bij de internationale federatie van oud-verzetsstrijders (FIR), waarbij de vereniging is aangesloten. Een oplossing is echter nog niet gevonden en de vereniging verkeert derhalve nog in een impasse.

* * *

Vakbeweging.Het bestaansrecht van de EVC.

Wanneer op bijeenkomsten van de Eenheidsvakcentrale soms tijds de vraag wordt opgeworpen of de EVC nog wel bestaansrecht heeft, pleegt de leiding te wijzen op de ontevredenheid die bij verschillende groepen van werknemers aan de dag is getreden. Genoemd worden dan: de mijnwerkers, bouwvakarbeiders, onderwijzers en ambtenaren. De EVC spreekt hiermee uit dat haar bestaan en activiteit direct verband houden met de omstandigheid dat diverse groepen van werknemers "in beweging gekomen zijn". Hier volgt de EVC dus dezelfde lijn als de bestuurders van het Wereldvakverbond, die gewoon zijn in hun toespraken alle arbeidsconflicten in niet-communistische landen als successen voor "de arbeidersbeweging" te releveren, ook al hebben de communisten er part noch deel aan gehad.

De EVC op nationaal gebied en het WVV internationaal zien hun agitatiekansen over het algemeen stijgen wanneer het in het bedrijfsleven en de economie niet alles pais en vree is. Daarom hadden de huidige bestedingsbeperking en andere besluiten van overheidswege in Nederland een voor de EVC gunstig klimaat kunnen scheppen. De communisten hebben fel geageerd tegen de afwijzing door de regering van het concept CAO-bouwvakken, het loonconflict in de mijnen en de weigering om de bezoldigingsregeling bij de Nederlandse spoorwegen voortijdig te herzien. Desondanks zijn er geen aanwijzingen verkregen, dat het ledental van de EVC in opwaartse richting gaat, zoals haar bondsperiodieken beweren. Vermoedelijk is zelfs het omgekeerde het geval.

BNOP en "Ons Belang" in actie.

Een goed voorbeeld van de wijze waarop de EVC "bestaande mogelijkheden" uitbuit, is te vinden in de op zaterdag 26 oktober jl. door het neutrale "Ambtenaren-Centrum" te 's-Gravenhage georganiseerde protest-demonstratie tegen de weigering van de regering om de salarissen van de lagere en middelbare ambtenaren te verhogen. De BNOP, die in januari 1957 in een pamflet reeds een salarisverhoging van 10% had geeist, stelde nu, dat eindelijk een andere

bond van overheidspersoneel, i.c. het Ambtenaren-Centrum, die eis had overgenomen. (De BNOP heeft zich indertijd niet gekant tegen een verhoging van de salarissen der hoofdambtenaren omdat zulk een verhoging juist de tegenstellingen kon vergroten en gunstige voorwaarden scheppen voor een verscherpte actie ten behoeve van de lagere en middelbare ambtenaren). Het BNOP-orgaan "de Overheidspost" van 10 oktober publiceerde in dit kader een artikel onder de kop: "Een program; samen in actie voor 10%". Tijdens vergaderingen vestigde de BNOP voorts de aandacht van zijn leden op de bewuste protestdemonstratie van het Ambtenaren-Centrum en wekte hen op in grote getale hieraan deel te nemen.

Op 25 en 26 oktober verspreidde de BNOP enkele duizenden gestencilde "manifesten" bij de uitgangen van rijks-, gemeente- en provinciale kantoren in Den Haag. Voor deze distributie had de Haagse BNOP-afdeling o.m. een aantal vrouwen (uit communistisch milieu) weten in te schakelen. Dit BNOP "manifest" was misleidend door het ontbreken van de toevoeging "EVC" aan de ondertekening: "Bond van Nederlands Overheidspersoneel". Ook een zinsnede als: "Het mankeert er slechts aan dat het Ambtenaren-Centrum als een instrument in handen van de EVC wordt gebrandmerkt", kon de lezers op een dwaalspoor brengen.

De BNOP kon het, ondanks de zijnerzijds betoonde "solidariteit" niet onder zich laten om zich op één punt te distancieren van het beleid van het Ambtenaren-Centrum. Deze organisatie wilde nl. niets weten van langzaam-aan-acties of model-acties.

Voor zover bekend kon de bond in Amsterdam - waar het merendeel van de BNOP-aanhang woont - slechts een dozijn leden bij elkaar krijgen, die bereid waren tegen betaling van een deel der reiskosten om een zaterdagmiddag te geven voor de Haagse protestdemonstratie.

Een half gevulde autobus, waarin ook vijf geuniformeerde PTT-beambten, leden van "Ons Belang", vertrok voor dit doel naar Den Haag.

De PTT-bond "Ons Belang" heeft zich in deze kwestie evenmin onbetuigd gelaten als de BNOP en de demonstratie aangegrepen om daaruit ook voor zichzelf munt te slaan. "Ons Belang" had het Ambtenaren-Centrum hulp aangeboden, die werd afgeslagen met het motief, dat "Ons Belang" geen koninklijke goedkeuring op de statuten bezat.

Toch heeft de genoemde PTT-bond op eigen gelegenheid pamfletten laten drukken en deze onder het PTT-personeel verspreid. In het november-nummer van het maandorgaan schreef het bestuur van "Ons Belang" over de "door onze organisatie ondersteunde protestdemonstratie".

"Loonconferentie" der EVC.

Het verbondsbestuur der EVC heeft de laatste maanden propaganda gevoerd voor het organiseren van zogenaamde loonconferenties, waarin tezamen met anders- en ongeorganiseerden de loon- en prijs-politiek van de regering op de korrel zou moeten worden genomen.

De eerste bijeenkomst van deze aard werd op 2 november jl. te Enschede gehouden. De EVC had zich met de weinige beschikbare krachten beijverd hiervan iets te maken. Zo werden diverse gemeenten in Twente bewerkt met een huis aan huis-bezorging van een speciale Twentse editie van "Werkend Nederland". Een propagandist van het EVC-verbondsbestuur, Fokke JOHN, werd meermalen in Enschede en omgeving gesignaleerd. Leden van ondernemingsraden van fabrieken in Twente werden schriftelijk uitgenodigd de bijeenkomst met hun bezoek te vereren. In totaal hebben circa 60 personen aan de "loonconferentie" te Enschede deelgenomen. De opzet om op deze wijze contact te leggen met werknemers buiten eigen kring is mislukt. Onder de aanwezigen bevonden zich naar schatting slechts tien niet-EVC-ers, nl. enkele NVV-leden en voor de rest ongeorganiseerden (waarschijnlijk oud-leden van de EVC). De niet-EVC-ers bepaalden zich tot een waarnemersrol; niemand van hen mengde zich in de op de toespraak van REUTER gevolgde discussie.

Gelijksoortige "conferenties" zijn ook voor Amsterdam en Den Haag in voorbereiding.

Verkiezingen in twee grote bedrijven.

Bij de NV Kromhout Motorenfabriek te Amsterdam vonden op 16 november jl. verkiezingen plaats voor nieuwe leden van de twee jaar geleden tot stand gekomen ondernemingsraad.

In de tijd van voorbereiding had de EVC besprekingen gevoerd met ongeorganiseerde arbeiders, teneinde op basis van haar een-

- heidstactiek -

heidstactiek te komen tot het indienen van een gezamenlijke kandidatenlijst. De communistische vakbondsleiders hechtten daaraan kennelijk ook politieke waarde.

Bij monde van hun lijstaanvoerder gaven de ongeorganiseerden te verstaan samenwerking zowel met de EVC als met het NVV categorisch van de hand te wijzen. De EVC was h.i. te veel gebonden aan de CPN en de NVV-leiding had zich geheel gesteld achter de politiek van de bestedingsbeperking.

De EVC heeft nadien nog vergeefs getracht met een eigen kandidatenlijst uit te komen. Zij kon het vereiste aantal handtekeningen voor kandidaatstelling niet bij elkaar krijgen. De EVC heeft toen o.m. in het Kromhout-bulletin (een uitgave van De Metaal/EVC) de kiezers opgeroepen hun stem uit te brengen op hen, die zich tegen de bestedingsbeperking hadden uitgesproken; m.a.w. op de ongeorganiseerden, die een "vrije lijst" indienden.

De confessionele bonden van de KAB en het CNV kwamen met een gezamenlijke lijst en de ANMB/NVV met een eigen lijst uit.

Ten aanzien van de arbeidersvertegenwoordiging verwierf:

de ANMB/NVV-lijst	2 zetels;
de lijst der confessionelen	3 zetels; en
de vrije lijst	4 zetels.

De "vrije lijst" van november 1955, waarop nog EVC-candidaten voorkwamen, behaalde een gelijk resultaat.

Een week later, op 23-11-57, vonden ook bij de Verenigde Blikfabrieken (Verblifa) te Krommenie verkiezingen plaats, hier van leden voor de afdelingsraad.

Evenals bij het bedrijf van Kromhout waren drie kandidatenlijsten ingediend, waaronder ook een "vrije lijst". Deze had evenwel een ander karakter dan die van Kromhout, omdat hier de EVC in de samenstelling van de vrije lijst mede betrokken was. Naast ongeorganiseerden kwamen hierop ook EVC-ers voor.

Ten aanzien van de arbeidersvertegenwoordiging in de Raad werden 511 geldige stemmen uitgebracht, waarvan:

205 (of 40,1 %) op de "vrije lijst", resulterend in 4 zetels,	waarvan 3 bezet door EVC-ers;
184 (of 36 %) op de lijst der confessionelen;	
122 (of 23,9%) op de ANMB/NVV-lijst.	

Bij het vergelijken van de cijfers der (kern)-verkiezingen in 1953, blijkt dat De Metaal/EVC onder de arbeiders bij Verblifa sindsdien ruim 4% van zijn stemmen heeft verloren.

"De Waarheid" van 25-11-57 wijdt een beschouwend artikel aan deze uitslag, waarin de achteruitgang wordt toegeschreven aan de gewijzigde samenstelling van het personeel. De directie zou in de loop der jaren personeel uit Amsterdam hebben vervangen door personeel uit Noord-Holland-Noord om op die manier de invloed der EVC in het bedrijf terug te dringen. Het artikel besluit met de opmerking, dat ondanks deze maatregelen van directie-zijde de EVC zich als de sterkste vakbond heeft weten te handhaven.

Internationaal.

Op het laatste WVV-congres was besloten de 15e november 1957 (vooravond van het debat in de UNO over de kwestie Algerije) tot "dag van de Algerijnse onafhankelijkheid" te bestemmen. De EVC heeft zich, blijkens "De Waarheid" van 16 november, bepaald tot het zenden van een brief aan de minister-president van Frankrijk (met afschrift aan de secretaris-generaal van de UNO), waarin o.m. terugtrekking van de Franse troepen uit Algerije wordt geëist.

De EVC-Kadergids van 15 november drukt een brief af, die de EVC op 3 oktober 1957 over het vraagstuk West-Irian aan de secretaris-generaal van de UNO richtte. Daarin verdedigt de EVC het standpunt dat de Indonesische regering ter zake inneemt.

Bij de 40-jarige herdenking van de Oktoberrevolutie in de USSR was de EVC - daartoe uitgenodigd door het Sowjet-Russische vakverbond - vertegenwoordigd door een delegatie bestaande uit J.F. Reuter, D.Kleinsma en H.W.Stenacker. Zij vertrokken per vliegtuig op 4 november en keerden de 25e november in Nederland terug.

* * *

HOOFDSTUK III - OVERIGE GROEPERINGEN.

A.A.A.-comité te Haarlem.

Drie Nederlandse actiegroepen, die zich intensief bezig houden met de bestrijding van het gebruik van atoomwapens hadden, volgens "De Waarheid" van 9-11-57, in een gezamenlijk telegram een dringend beroep gedaan op de Verenigde Naties om tot "volledige stopzetting van alle proeven met kernwapens" te komen. Het betreft hier de volgende, ook in het CPN-dagblad vermelde groepen: "Het Haarlemse AAA-comité", het "Comité Stopzetting Atoombomproeven" van Dr.F.Boerwinkel en het artsen-comité van de Amsterdamse medicus K. May. Het niet-communistische AAA-comité te Haarlem, onder voorzitterschap van de leraar J.A. de Bock, trad in de openbaarheid sedert een op 29 april '57 gehouden persconferentie. Het baseert zich op een rede van Albert Schweitzer over de aan het gebruik van kernwapens verbonden gevaren.

Als medewerkers van het comité - dat zich zelfs op neutrale basis stelde - kon een ieder zich opgeven, ongeacht zijn politieke of godsdienstige overtuiging. Daarvan uitgesloten waren slechts vooraanstaande partijpolitici alsmede geestelijken en militairen.

Vermoedelijk tengevolge van opgedane ervaringen heeft het Centraal Bureau van het Haarlemse comité enige tijd geleden per circulaire een wijziging gebracht in deze mogelijkheid tot deelname aan activiteiten. Met het oog op de oprichting van plaatselijke afdelingen wordt het betrachten van de uiterste voorzichtigheid aanbevolen.

Deze plaatselijke afdelingen behoren neutraal te zijn. De AAA, zo wordt verder gezegd, is geen communistische mantelorganisatie en zal het nooit worden ook.

Speciaal in verband met het samenstellen van plaatselijke comité's wordt voorts aan de medewerkers verzocht:

1. Zich beschikbaar te stellen voor een plaats in een comité voor zover zij behoren tot de "neutralen" of "meer rechts georiënteerden",

2. Zich -

2. Zich niet voor een dergelijke functie aan te melden als zij behoren tot de sterk "links" georiënteerden.

Bij deze van voorzichtigheid getuigende gedragslijn doet het vreemd aan dat de bedoelde circulaire van het Centraal Bureau van het Haarlemse AAA-comité melding maakt van het bestaan van medewerkers, niet alleen in de West-Europese staten maar ook in landen met een communistisch regime zoals Roemenië, Bulgarije, Polen en Tsjechoslowakije.

Een verklaring hiervan valt voorshands niet te geven, of het zou moeten zijn dat het de leden van het Haarlemse comité, die politiek onverdacht zijn, te enenmale ontbreekt aan onderscheidingsvermogen op het terrein van de ideologie.

"Derde Weg".

Reeds geruime tijd ziet het bestuur van de vredesbeweging "De Derde Weg" zich geplaagd voor de vraag hoe de regelmatige verschijning van het orgaan "de 3e Weg" gewaarborgd kan worden.

Recente aanwijzingen duiden op een dermate ernstig geworden financiële toestand, dat van een crisis kan worden gesproken. Reeds eerder had de voorzitter, Dr. O. Noordenbos, zich pessimistisch uitgelaten over het voortbestaan van de vereniging.

Bij herhaling heeft het bestuur in de afgelopen maanden de leden, lezers en relaties op de precarie financiële situatie gewezen. Oproepen voor steun hebben kennelijk niet het gewenste resultaat opgeleverd; de animo om zijn krachten aan dit werk te geven is blijkbaar sterk verminderd. In een onlangs gedane oproep tot de besturen van de met "De Derde Weg" bevriende organisaties heeft het bestuur nogmaals zijn nood geklaagd.

De zowel onder de geestverwanten als in officiële kringen heersende opvatting als zou achter het orgaan een goed georganiseerde beweging staan is onjuist, aldus wordt in de oproep gesteld.

De materiële positie is thans blijkbaar dermate ongunstig dat het voortbestaan van deze vredesbeweging ernstig wordt bedreigd.

In verband met het bovenstaande winnen de berichten aan waarschijnlijkheid omtrent een fusie van de organen van "De Derde Weg" en de "Algemene Nederlandse Vredesactie" (ANVA). Een aanwijzing hiervoor zou het feit kunnen zijn, dat de inhoud van de oktobernummers van "de 3e Weg" en "Vredesactie" vrijwel gelijklopend is.

"Hinag".

Het Duitse oorlogskerkhof te IJsselstein in de Peel, waar naast Duitsers ook aan Duitse zijde gevallen Nederlandse SS-ers begraven zijn, heeft nog steeds de belangstelling van oud-politieke delinquenten hier te lande.

Aanvankelijk was het de Stichting Oud-Politieke Delinquenten, (S.O.P.D.) die in dit verband de aandacht trok. Op 9 november 1952 gelastte de Regering de sluiting van het kerkhof teneinde eventuele ongewenste demonstraties te voorkomen.

In latere jaren nam de "Hinag" ook hierin de taak van de S.O.P.D. over. (Zoals bekend zal zijn is "De Hinag" de afkorting voor "Hulp aan invalide oud-Oostfrontstrijders, nabestaanden, politieke gevangenen en anderen").

Blijkens de "Hinag-Koerier" stond ook dit jaar een krans--legging op het soldatenkerkhof in georganiseerd verband op het programma. Het Hinagbestuur had zich voorgesteld hieraan ditmaal een grotere afvaardiging te doen deelnemen. Derhalve verscheen op zondag 17 november een 30-tal Hinag-leden ter plaatse. Het was de Duitse nationale rouwdag (Volkstrauertag), waarop de doden uit twee wereldoorlogen plegen te worden herdacht. Namens de President van de Duitse Bondsrepubliek had de Ambassadeur van genoemd land in de ochtenduren van 17-11-57 een krans gelegd bij het hoofdkruis op het kerkhof.

De deputatie van de Hinag kreeg echter geen toestemming voor het leggen van een krans, teneinde een mogelijke en ongewenste demonstratie te vermijden.

Een poging om deze plechtigheid alsnog door een der aanwezige Duitsers te doen verrichten mislukte. De krans, met de opschriften "Wij vergeten jullie nooit" en "Rust zacht, kameraden", werd in beslag genomen.

De afvaardiging van de Hinag, onder wie mede de Hinag-voorzitter J.E. TIMMER en de oud-SS-er HARTMAN, eertijds o.m. lid van het hoofdbestuur van de S.O.P.D. moest onverrichterzake vertrekken.

HOOFDSTUK IV - INDONESIËRS, SURINAMERS, CHINEZEN, enz.

Kalk en pamfletten.

In de nacht van 31 oktober op 1 november jl. werden de muren van de woning van de Indonesische Vertegenwoordiger in Nederland met kalk beklad. In de tuin van het pand werden tevens pamfletten van onbekende herkomst geworpen. De tekst ervan luidt: "Nieuw-Guinea blijft Nederlands. Indien in Indonesië tengevolge van de Irian-actie Nederlanders het slachtoffer mochten worden, zullen wij niet aarzelen scherpe tegenmaatregelen te nemen".

De Indonesische samenleving in Nederland vertoonde gedurende de afgelopen maand oktober weinig activiteit.

Studentenorganisaties gebundeld.

Te Düren (W. Duitsland) is in de zomer, van 15-20 juli '57, een conferentie van Indonesische studenten gehouden. Daar had men besloten een organisatie te stichten, die alle veertien bestaande Indonesische studentenverenigingen in Europa zal omvatten. Sindsdien is vernomen dat deze organisatie de naam "Coördinatie Mahasiswa Seluruh Europa" draagt en in Parijs zetelt.

Surinamers.

Onder de onlangs uit hun land naar hier overgekomen Surinaamse arbeiders van de Amsterdamse Droogdok Maatschappij is ontevredenheid ontstaan over voeding en voorschriften. "De Waarheid" heeft daarvan gebruik gemaakt om er een artikel aan te wijden.

De klachten van de Surinamers zijn terug te brengen tot het algemene probleem van de eerste aanpassing aan het leven in de vreemde. Onder de bedoelde Surinamers wordt geen agitatie gevoerd.

Na het Moskou-jeugdfestival.

Een onlangs gevormde oppositie-groep in de Surinaamse vereniging "Wie Eegie Sanie" te Amsterdam heeft als haar mening geuit, dat de naam van de vereniging in discrediet is gebracht door het deelnemen van F.MOLL c.s. aan het Jeugdfestival te Moskou.

De leden van "Wie Eegie Sanie" kregen in de jongste verslagperiode onderricht in verschillende vakken. Enkele Surinamers traden hiertij als lesgevers op. Dit is reeds eerder gebeurd. Men zou kunnen spreken van een soort scholingsonderwijs.

Ambonese bezwaren.

Tegen plannen van de overheid om de zgn. zelfverzorging door de Ambonezen in Nederland uit te breiden, is weer oppositie groeide. In het jongste nummer van het Ambonese periodiek "Nieuws in het kort" wordt op vrij heftige wijze stelling genomen tegen de terzake beraamde maatregelen. De Ambonese vereniging B.P.R.M.S. hield over deze aangelegenheid een vergadering in Den Haag. Ook daarin kwamen de bezwaren naar voren.

Chinezen.

De Vertegenwoordiging der Chinese Volksrepubliek in ons land onderhoudt een steeds toenemend contact met Belgische communisten en met figuren uit de Belgische zakenwereld. De relatie met de eerste groep betreft hoofdzakelijk de achter de schermen door de communisten geleide "Association Belgique-Chine", die propaganda maakt voor de Chinese Volksrepubliek. In de leiding heeft echter ook een aantal politiek onverdachte figuren zitting. De Belgische communisten zijn daarover zeer voldaan.

Het contact met de tweede groep is een gevolg van het feit, dat sommige Belgische zakenlieden speciaal voor de zware industrie een expansiemogelijkheid in Nieuw-China zien. Enige niet onbelangrijke Belgische handelsfiguren zijn daarenboven communist of communistisch georiënteerd. Zij staan ook uit dien hoofde de zgn. Oost-West-handel voor.

Wederom heeft een drietal in Nederland gevestigde Chinezen het plan binnenkort te repatriëren. De reis zal per trein via Polen en Rusland worden gemaakt.

Het Formosa-bewind.

Op 31 oktober jl. werd in Utrecht de verjaardag van Chiang Kai-shek feestelijk gevierd. Als gasten waren ook aanwezig het lid van het Internationale Gerechtshof Dr. Wellington Koo en vertegenwoordigers van de Chinese Nationalistische Regering uit Brussel, die bij deze gelegenheid kort het woord voerden.

In deze Chiang Kai-shek groepering schijnt alweer tussen een Utrechts en een Haags (Chinees) restaurateur animositeit te bestaan om het leiderschap.

A G E N D A.

<u>Datum:</u>	<u>Bijeenkomst:</u>	<u>Plaats:</u>	<u>Organisatie:</u>
* 4-6 december '57	Congres VVI-Overheid afd. PTT.	Straatsburg	WVV
* 11-14 december '57	Zitting "Administratief Moskou Comité" VVI-Metaal.		WVV
16 en 17 december	Europese Conferentie over het duitse vraag- stuk	Parijs	Franse voorm. verzetsstrijders.
* 21-22 december '57	4e Congres ABHM	Amsterdam	EVC
21-22 december	6e Congres OPSJ.	?	OPSJ
1958	Intern. conferentie VVI-Textiel en Kleding.	?	WVV
Begin 1958	3e Congres FIR.	?	FIR
April/mei 1958	4e Wereldvrouwencongres. Wenen		IDVF
Voorjaar 1958	Europese jeugdconferentie i.z. de Duitse eenheid.	?	WFDJ
5,6,7 april 1958	7e Congres ANJV.	?	ANJV
Juni 1958	Wereldvredescongres.	?	WVR
* 14-20 juli 1958	Congres vakbondsjeugd WVV. Praag		WVV.

* = nieuw c.q. aangevuld.

Stakingen overzicht in november 1957.

<u>Bedrijf</u>	<u>Aanleiding</u>	<u>Inmenging Vakbonden</u>	<u>Resultaat</u>	V O l g n o 1. 2. 3. 4. 5.
NV Ned.Schroef- bouten fabriek te Helmond.	Tariefkwestie.	KAB en De Metaal/EVC	Geen.	
Eerste Ned.Coöp. Kunstmestfabr. te Vlaardingen.	Loonkwestie.	EVC en OVB	Geen.	
Fa.Wijnen,bouw. obj. in "Bouw- lust" te Den Haag.	Andere Loonberekening	KAB,CNV en NVV	Geen.	
Fa.Wijnen bouw- werk. Hengelo- laan te Den Haag.	Andere Loonberekening	KAB,CNV en NVV	Geen.	
Fa. de Groot Zandobj. in "Mariahoeve" te Den Haag.	Loonverlet i.v.m. in- voering snelheidsbere- kening en strenge con- trôle v. overheidswe- ge op belading vracht- auto's.	Geen.	Tariefverhoging van 20 ct. per m ³ zand.	

